

514/5492

ஓம்

சௌவஸ்மயத்தின்
நெருக்கடியான நிவை

பல்லவரம்

போதுகிலைக் கழக மூச்சியர்
மறைத்திருவாளர் சவாமி வேதாசலம் என்னும்
மறையலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டு

—
—

பல்லாவரம்

பொதுகிலைக்கழக சிலயத்தின்கண் உள்ள
டி. எம். அச்சக்கடத்திற்

புதிப்பிடப்பட்டது.

மார்ச், 1930.

விலை முறை அனு.

ஒம்.

நெஞ்சு கவாமி வேதாசலம் என்னும்
மறையலீயத்தகளால்
இயற்றப்பட்ட செங்கமிழ் தால்கள்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் (வெளிவந்துகிட்டது)

கைவசமய முதலாசிரியராகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமன் டா வாறு, நெஞ்சு கோவையார் என்னும் தூஷ்விளின்துக் திரிட்டப்பட்ட மெய்ச்சான்றுகள் கொண்டே ஆராய்த் தீக்கறுத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இதனேடு தமிழ் முச்சங்ககாலமும், பழைய தமிழ்நூல்கள் கைவல வைணவ நூல்களின் ஆசிரியர்கள் ஆழ்வர்களின் காலவரையறைகளும், அதனேடு, அடிகளது காலம் கைவசமய ஆசிரியர் வேளை மூவர்க்கும் முற்பட்டதாதலும், ‘வேதம்,’ ‘பிராண்மகம்,’ ‘பு சிட்டம்,’ ‘பாரதம்,’ ‘இராமாயணம்,’ ‘புராணங்கள்’ முதலில் ஆசிரிய மொழி நூல்களின் உண்மைகளும், பெளத்தம் சமனம் வைக்காலம் முதலிய சமயப்பொருள் விளக்கங்களும், மிகப் பழைய தமிழ்த்தலை நூல்கிய ‘தொல்காப்பியம்’ முதல் கிபி 12-ஆம் நூற்றுண்டால் ஏத் தலைஞரோதம்’ நூகவள்ள பற்பல தமிழ்நூல்களின் உண்மைகளுக்காலவரையறைகளும், கைவசித்தாந்தப் பொருள் துடப்பங்களும், மற்றைப் பெருமொருள்களும் பிறமொழிக் கலப்பில்லா அங்கிப தலைச் செந்தும் கைவசில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. மெய்யறிய பேறுதற்கும், இறைவன் உண்மையை யுணர்ந்து பிறவியைத் தூய்மை செய்தற்கும் இவ்வொருநூலே போதும். இஃது உயர்க்க கீழைக் கடிதத்தில் அங்கிடப்பட்டுள்ளது. நூலாசிரியர் திருஉருவப்படம் உள்ளது. பொன் எழுத்துக் குத்திய கலிக்காக்கட்டிடம்; 1044 பக்கம்; இதன் விலை பத்துரூபா.

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்

இதுவரையில் உயர்ந்த பயனையும் இன்பத்தையுா் தரும் பதுக் ககதகள் தமிழில் இல்லாமலே இருந்தன; அக் குறைபாட்டை கீச்சு தற்கே கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் என்னும் இப்புதுக்ககததால் எழுத்து. பெண்மிகும் சிறுபிள்ளைகளுக்கு கற்றவர்களும் படிக்க இன்புமத்தக்க அவ்வளவு இனிமையான தமிழ்நெடியில் இஃது எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இது வழுவழுப்பான வெள்ளைச் சீழைக்கடி தத்திற் பதிப்பிடப்பட முடிகின்றது. 240 பக்கங்கள் உள்ளது; விலை இரண்டு ரூபா எட்டன.

சாதி வெற்றுமையும் போவிச் சைவரும் (2-ஆய்திப்பு)

கீர்தி இப் பூர்வியாடக்குள் வரும்மன், காசிரித்தில் ஒங்கி மிருந்துப் பளிய வாளாறும், அவர்க்குள் காடிகள் உடன்டான வகை

Manasirayam
Ihe Kachcheri.
Anuradhapura
11-10-81.

ஒம்

சைவ சமயத்தின் நேருக்கடியான நிலை

சைவசமயமானது இருவேறுவகைப்பட்ட மக்கட்கூட்டத்தின் கடுவே அகப்பட்டுக்கொண்டு, ஒருக்கட்டத்தினர் ஒருபுறத்தும் மற் றோரு கூட்டத்தினர் மற்றொருபுறத்துமாக நெருக்க, அங்ஙெருக்கடி யில்லின் றம்பிழைழத்தோடு வழிகானுதாகங்கிடுமிர்து ரக்கும் நிலையில் நின்றுத்தளிக்கின்றது. அவ்விருவேறு கூட்டத்தினரில் ஒருபகுதி யார் தம்மைச் சைவர் எனவுா் தாமே சைவசமயத்தின்உண்மையை முற்றும்உணர்ந்து அதனைப் பாதுகாப்பவரெனவுா் கூறிக்கொள்ளு வோர் ஆவர்; மற்றவரோ, இச்சைவக்குமூலினர் கூறுவனவே சைவ சமயக்கோட்டபாடுகளாகுமெனப் பிறழு உணர்ந்து, அக்கோட்டபாடுகள் தமிழர் முன்னேற்றத்திற்கு இடந்தாமல் அதற்குக் கேடுபயப்பன வாயிருக்கலால், அவைதம்மை வேரோடு களையக்கடுவேமென மடிகட்டி நிற்பவர் ஆவர். இவ்விருவேறு வகுப்பினருஞ்சைவசமயத்தின் உண்மைகளை ஆராய்ந்து அறிந்தவர் அல்லர்; அவ்வாறுகு தத்தமக்கு வேண்டுவன சிலவற்றைச் சைவதூல்களிலிருந்து பொறுக்கியெடுத் துக்கொண்டு, அன்வதாமே சைவம் என்பாரும், அவைதாமே தமிழர் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாவன என்பாகுமாய்த் தமிழுள் இகவிச். சைவ உண்மைகள் சிறி தும் அறியாப் பொதுமக்களைத் திகைப்புறங்க செய்கின்றனர். சைவத்தின் உண்மைகளோ ஒரு பேணழுமிற் பொதிந்துவைத்த மணிக்கோவைகள் போல் என்றும் மங்காது யிலிரும் மாட்கியடையன; மற்று, அம்மணிப்பேணழுமேற் சேர்ந்து அதனை மூடியிருக்குங் குப்பைக் குவியல்களோ யிகவும் அருவருக்கத் தக்க தாழ்ச்சியடையன. அடியிற்புதைந்த அம்மணிக்கோவைகளை விட்டு, அவற்றின்மேற் குவிந்த குப்பைகளையே பெரிது பாராட்டிப் பாதுகாப்பார்போற், சைவவண்மைகளோக்கைவிட்டு, அவற்றை மறைத்து அவற்றின்மேற் குவிந்து கிடக்குஞ் சைவமல்லாக்கோட்டபாடுகளையே சைவமென வீடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டு நிற்கும் போலிச்சைவர்களே, சைவசமயத்தை ஆராய்த்தபாராத பிறர் அதனை இகழ்ந்து ஒழிப்பதற்கு இடஞ்செய்து வருகின்றனர். ஆகவே, சைவ

சமயத்திற்குத் திங்கு இழூப்போரிற் சைவப்பெயர் புனைந்துவிற்கும் போலிச்சைவர்களே முதற்பகைவராவர். மற்றைவகுப்பினரோ சைவ சமய உண்மைகளை ஆராய்மாட்டாராய்ப் போலிச்சைவர் கோட்பாடுகளையே சைவமென்ன நம்பி இகழ்பவராதலால் அவரது பகைமை அத்துணை மிகுநியாக அஞ்சற்பால தன்ற; ஏனென்றால், இவர்கள் சிர்திருத்த செறியிற் செல்பவர்களாயிருத்தலால், உண்மைச்சைவக்கோட்பாடுகளை உணருங்காலத்து இவர்கள் அவற்றிற்குமானால் சின்ற நிலையைவிட்டு ஒருமையுறுதலுங்கட்டும். மற்றுப், போலிச்சைவர்களோ சைவமல்லாதவற்றையே சைவமாக இறுகப்பற்றி எவ்வகைச்சிர்திருத்தத்திற்கும் உடம்பட்டுவாராதவராகவின், அவர் உண்மைச் சைவத் தோடு ஒட்டி வருவரென்பது கனவிதூங் கருதற்பாலதன்று. இங்கனான் சைவசமயக்கோட்பாடுகள் அல்லாதவற்றையே சைவசமய மெனக்கொண்டு ஒழுகும் போலிச்சைவர்களின் ஆசாரம் மிகுந்திருக்குங்காறும், உண்மைச்சைவங் தலைமெடாது; அதனாற், புறச்சமயத்தார் சைவசமயக்கோட்பாடுகள் இவையேயெனப் பிழூப்பநினைந்து அவற்றையும் அவற்றேருடு உடன்வைத்து உண்மைச்சைவத்தையும் இகழ்ந்துரைக்கும் இகழ்ச்சியூரைகளுங் கிளையாதிரா. ஆகவே, உண்மைச்சைவக்கோட்பாடு இவையென்பதும், அணவயல்லாத போலிச்சைவக்கோட்பாடுகள் இவையென்பதும் இட்கே சிறிது பகுத்துக்காட்டுவாம்.

சைவசமயம் என்பது தென்றமிழ்னாட்டிலுள்ள தமிழ்மக்களுக்கே உரித்தான கடவுட்காள்கை யாகும். காணவுங் கருதவும்படாத அருவானிலையிலுள்ள முழுமுதற்கடவுள், உயர்த அண்பும் அறிவும் உடைய பெரியார் சிலர்க்கு அருள்புரிதல் வேண்டி அவர்தங் காட்சிக் குங் கருத்துக்கும் எளியனும்ச் சிவங்குளிவடிவிற்கேன்றி அவரை ஆண்டுகொண்ட வகைமையிலிருந்து, அத்துணை யணுக்கமாய் வந்த அச் சிவங்த திருவருவத்தையே தமிழ்ச்சான்றேர் அவற்குச் சிறந்த இலக்கணமாய்வைத்துச் ‘சிவன்’ என்னும் பெயரால் அவனை வணங்கி வருகின்றனர். தீயும் நீரும் ஒருங்குஇயைந்தாலன்றி இவ்வுலகமும் இவ்வுலகத்துநிகழ்ச்சிகளும் நிலைபெற்றவாகலான், தீயின் செங்கிறத்தை ஒப்பதான ஓர் ஆணவடிவும் நீரின் தீல நிறத்தை ஒப்பதான ஒருபெண்வடிவும் ஒருங்குஇயைந்த ஓர்அருமைத் திருவருவமே கடவுருக்கு உண்மைவடிவாதல் வேண்டுமென்பது பண்ணடங்கால்-

தொட்டுவாச்த தமிழ்ச்சான்றேர் கொள்கையாகும். சேயோளிவடிவிற் ‘சேயோன்’, ‘சிவன்’ எனவும், கருநீலவடிவில் ‘மாயோன்’, ‘மா தோன்’ எனவும் முழுமுதற்கடவுள் வழங்கப்பட்டு வரலாயிற்று. பிறப்பு இறப்புக்குக்குவித்தான் இருவினையும், அவ்இருவினைக்கு வித்தான் அறியாமையும் இறைவன் உடையன் அல்லாமையால், அவன் என்றும் விளங்கிய அறிவினாலுமே இருப்பனெனக் கடவுளுண்மையியல் கூப்புங் தமிழ்ச்சான்றேர் நன்கறிந்திருந்தனர்.

இவ்வனாம் அவர்கள் கடவுர் ரிலையை நன்குணர்க்காற்போலவே, கடவுள் அல்லாத சிற்றுயிர்களின் இயல்பையுங் தெளிய அறிந்துகின்றனர்; சிற்றுயிர்கள் அறிவுடையவாயினும், அற்றின் அறிவுமாகசொ திட்சிருத்தலால் உடம்புகளின் துணையாலன் றி அது விளங்கப்பெற மையும், அவ்வாறு அது விளங்கப்பெறுமிடத்தும் புல் மரம் முதலிய உடம்புகளில் ஒசுறிவும், நத்தை கிளிஞ்சில் முதலிய உடம்புகளில் ஈரநிவும், சிதல் ஏறும்பு முதலிய உடம்புகளில் மூவறிவும், நன்று தும்பி முதலிய உடம்புகளில் நாலறிவும், விலங்கு பறவை முதலிய உடம்புகளில் ஜெயறிவும், மக்கள் உடம்புகளில் ஆறறிவும் படிப்படியே சிறிது சிறிதாக விளங்கப்பெறுதலும், ஒரு பிறவியிற் கொல்லாமை ஊலுண்ணுமை பொய்யாமை முதலான நல்வினைகெய்து தண்ணிறைவும் அன்பையும் வளரச்செய்த ஒருயிர் மற்றபிறவியில் அதனிலுள்ளுக்கிறத்த ஒரு பிறவியைப்பெற்று அறிவும் ஆற்றலும் மிக்கு விளங்கப்பெறுதலும், அவ்வாறு எடுத்தபிறவியில் நல்வினையைச்செய்யாத உயிர் அடித்த பிறவியிற் பின்னும் இழிக்க உடம்பைப்பெறுதலும், பிறவிகடோறும் அறிவையும் அன்பையும் வளரச்செய்த உயிர் இறதியிற் கடவுளின் அருளை முற்றப்பெற்றுப் பிறவியும் மாகங்கிருத்து சுடவுளின் அருளொளியிற்கலங்கு பேரின்பத்திலிருத்தலும் ஆசிய அச்சிற்றுயிர் கிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் ஜயக் திரிபற ஆராய்ந்து கண்டனர்.

இனி, ஆற்றிவுடைய மக்கடபிறவியெடுத்த உயிர்கள் தாம்பெற்ற இவ்அறிய பிறவியிலேயே விரைவிற்கு தோயராய் இறைவன் திருவருளின்பத்தைப்பெறுதற்கு இன்றியனமையாது செயற்பாலன: தம் மனமொழி மெய்கள் ஒன்றினென்றுமூன்றுமல் தமக்கும் பிறர்க்கும் பிறவுயிர்க்கும் கலம் பயப்பனவற்றையே ஒருமுகமாய் ஊடுநிற்குமாறு படிகுதலும், துன்பத்திற்கு இடனின்றி இன்பத்தையே ஒவாது

தருங் கல்வி கேள்விகளிலும் தவமுயற்சியிலும் தமது அறிவை நிலைப்பித்தலும், இறைவன்றன் பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்தருகுதலும் ஆமென்பதாஉங் தமிழ்ப் பேரறிஞர் சண்டறிந்ததாகும்.

இக்கோட்பாடுகள் முற்றும், இற்றைக்கு ஜயாயிரத்து ஐச்தாராண்கூட்கு முன்னெழுங்கு பண்ணைத் தமிழ்ப் பெரும் பனுவலா கிய தோல்காப்பியத்திலிருந்து, அதன்வழிவந்த தீருக்குறவன், தீருவாசகம், தீருமத்தியம், தேவாஸ், சிவநாமபோதம் முதலான தனிச் செங்கமிழ்தூல்களிலெல்லாம் முன்னெலெடு பின் சிறிதும் மாறின் றிக்காணப்படும். இவ்வண்மை முடிபுகள் இந்தூல்களின் மட்டு மேயன்றி, இச்செங்கமிழ் நாடெடங்களும் அமைக்கப்பட்ட திருக்கோயில் அமைப்புகளிலும் இனிதுவிளக்குமாறு இறைக்கப்பட்டி ருத்தலைஆழ்ந்த கருத்துக்கடயாரேவரும் எளிதில் உணர்வர். இவ்வண்மைகளை எளிதில் உணர்தற்கும், நினைவை ஒருமுகமாய் விறுத்தி இறைவன் திருவருவினை எளிதில் நினைந்து உருகுதற்குங் திருக்கோயில் வழிபாடு பெரிதும் உதவிசெய்தலின், கடவீளை சேரே கண்ட வர்களும் அதனைக்கைநெகிழுவிடாது கடவுள்வணக்கத்திற்கு' அதனை இன் றியமையாக் கருவியாய்க் கடைப்பிடித்துக்கொண்டு ஒழுகலாயி னர். எனவே, திருக்கோயிலிற்சென்று இறைவன் றிருவருவிற்கு அடையாளமாக விறுத்திய அருட்குறியினை வணங்குதலும் வாழ்த்துதலுஞ் சைவசமயக் கோட்பாடுகளுள் ஒன்றுதல் பெறப்படும்.

இவ்வளவே சைவசமயக்கோட்பாடுகளாகும். இவற்றைக் கைக் கொண்டொழுகுவோர் எவராயிலும் அவரெல்லாஞ் சைவசமயத்தவரைவே படுவர். இக்கொள்கைகள் அத்தனையும் ஆழ்க்கு ஆராய்ந்த அறிவின் நட்பத்தாற் கண்டு அமைக்கப்பட்டனவாதலால், இச்கொள்கைக்கு மாருவன் எவையும் சைவசமயத்திற்கு உடம்பாடாகமாட்டா. அங்குமிருந்தும், இப்பேரத்துள் சைவரிற் பெரும் பாலார் தமிழிலுள்ள சைவநூல்களை அவற்றின் கருத்தையொட்டி முன்பின் முரணற் ஆராய்ந்துபார்க்கும் அறிவுற்றலின்றி, ஆரியர்க்குறம் புரட்டுரைகளிற் கிக்குண்டு, சைவக்கைகள்கைக்கட்குமுழுமா றுனவைகளையும் அம்மாறுபாடுகள் நிறைந்த ஆரியநூல்களையும் தமது சைவசமயத்துக் குரியநூல்களாகக் கைக்கொண்டு, அவ்வாரிய நூற்சார்பாற் சைவத்திற்குத் தாமாகவும், தாமதழுவியவற்றை நம்பிக் குறைக்குறம் பிறர்வாயிலாகவும் பெருக்கிது புரிந்து வருகின்றனர்.

இவ்வாறு போலிச்சைவர்கள் கைக்கொண்ட ஆரியனுற் கொள்கை கள் சைவத்துக்கு மாருய்த் தீங்கு பயத்திலே ஈண்டு ஒருசிறிதுகாட்ட இதும்.

ஆரியர் முழுமுதற்கடவுளுணர்ச்சியும் அருளாழுக்கமும் உடையால்ஸர். அவர்கள் பண்ணடைக்காலத்தில் இவ்விந்தியாட்டுக்கு வடக்கே யுள்ளபனிகாடுகளில் உண்ணச்சோறும் உடுக்கக்குறையுங்கிடையாமல் விலங்கினங்களைக் கொண் றதின் றஞ் சோமப்பூண்டில் வடித்த கள் களையுண்டும் அலைத்து திரிந்தவர்கள். தமக்குவேண்டும் இரைதேடிச் சென்றதீட்டங்களில் உள்ள மக்களோடு ஓயாமற் போராடி அவர்தம் உணவுப்பண்டங்களையும் பிறவற்றையுங் கொள்ளையடித்தவர்கள், தம் பகைவரிற் சிறையாகப்பிடித்துக்கொணர்க்க எளியமக்களையுங் கொளை செய்து அவர்களின் இறைச்சியைத் தீயில் வதக்கித்தின் றவர்கள். போரில் இறங்குபட்ட தம்மவர்சிலரின் ஆவிகளை இந்திரன், வருணன், அதிதி, புதன், இயமன், உத்தாக்கன், அசவினிகள், ரிபுக்கன், பிதிரிக்கள் என்னும்பெயரால் தமக்கு வெற்றியுண்டாகும் பொருட்டு வணக்கி வேண்டிவந்ததுடன், அவற்றிற்கு ஆடு மாடு எருமை குதிரை முதலான விலங்குகளையும் போரிலகப்பட்ட மக்களையும் ஆயிரக்கணக்காய்க் கொலைசெய்து வெறியாட்டுவேள்விகள் எடுத்து மிகக் கொடியராயும் ஒழுகினவர்கள். இவர்கள் தாமெடுத்த வெறியாட்டு வேள்விகளில், மேற்குறித்த பேய்வடிவங்களின் மேற் றமது ஆரிய மொழியிற்பாடிய பூசாரிப்பாட்டுக்களே இக்காலத்தில் இருக்குவேதம் எசர்வேதம் சாமவேதம் அதர்வவேதம் என வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாரியர்கள் இவ்விந்தியாட்டின் வடமேற்கெல்லை வழியாப் பிதலுட் புகுந்தகாலத்தில், இதன்வடங்காடுகளில் மிக்கிறப்புடன் வாழுங்கத மிழுங்களை முதலில் எதிர்த்துப்பார்த்துப், பிறகு அது தமக்கு வெற்றிதராமையின், அவர்களோடு நட்புக்கொண்டு, அவ்வழியே தமிழ்மக்களைத் தம்வைலையுன் அகப்படுத்துவாராயினர். அக்னளில் தாம் கொணர்க்கு ஆரியச்சிறுதெய்வப்பாட்டுக்களைத், தமிழரிற் சிறந்த சான் ரேர் உதவிகொண்டு நான்குதொகுப்பாக்கி, அவைதமக்கு ‘வேதம்’ என்னும்பெயரையுன் குட்டிவிட்டனர். இங்கனாங் தமிழ்ச்சான்ரேர் கள் ஆரியச்சிறுதெய்வப்பாட்டுக்களைத் தொகுத்து நால்வகையாகப் பகுத்தகாலத்தில், தமிழ்த்தெய்வமாகிய ‘உருத்திர சிவன்’ மேற் ரூம் இயற்றிய சில்செய்யுட்களையும் ஆங்காங்கு உடன் சேர்த்து, அஞ்சுவ

தொடருச் சிறப்புத்தங்கள். தந்துமென! ஆரியர்கள் சிறுதெய்வவணக் கத்தினுங் குடி கொலை குது முதலிய தீவினைகளினும் மிகப்பழகி விட்டமையின், தமிழ்ச்சான்றேர் காட்டிய முழுமுதற் கடவுளான சிவபிரான்வணக்கத்தைச் சிறிதும் ஏற்றுவால்ஸ். இதற்கு, இக்கால ஆரியப்பார்ப்பனர்தம் ஒழுகலாறே சான்றாம்; இவர்கள் எத்தகைய சிறுதெய்வத்தையும் வணங்குவர்; எத்தகைய மதக்கதையும் பின்பற்றுவர்; ஆனால், சிவபிரானைமட்டும் வணங்கார்; சைவவொழுக்கத்தையும் பின்பற்றார். இத்தன்மையான ஆரியமக்களின் சிறுதெய்வப்பாட்டு கனும், அவர்தம் வெறியாட்டு வேள்விகளின் ஆரவாரவுரைகளுமே பெரும்பாலும் நிரம்பிய இருக்கு எசர் சாமம் அதாவத் முதலிய ஆரிய தூங்களைச் சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதக்களாகக்கொண்டு, இப்போலியுரையை அழுத்தமாய்க் கூறுதலிற் போலிச்சைவர்கள் முனைந்துவிற்கின்றார்கள். இவர்தம் இப்போலியுரையை பெடுத்துக் கொண்ட பிறர், ‘கொலைகுடிமலிந்த இக்கொடிய ஆரியதூங்கள் தாம் நும்கைவேதங்களோ! இவற்றைச்சொன்ன சிவங்குன் டீர் வணங்கும் முழுமுதற்கடவுளோ! அழகிது! அழகிது’ என்றங்களானஞ்செய் கிண்றனர். போலிச்சைவர்களால் இங்கனஞ்சைவசமயத்திற்குவரும் ஏதங்கண்டு, “சைவசமயாசிரியர்கள் தழுவிக்கூறிய ஆரியவேதங்களைன்பன இருக்கு எசர் முதலிய இங்கனஞ்கும் ஆல்ல; தமிழ் வேங் தர்களும் முனிவர்களும் அருள்வழிகின்று ஆரியமொழியில் அருளிச்செய்த உபநிடதங்கள் சிலவே அவையாம்” என்றாயாம் ஆழந்தாராய்த் து, எம்முடைய பண்டைக்காலத் தமிழர் ஆரியர், வேளாளர் நாகரிகம், சாதிவேற்றுமையும் போலிச்சைவராம், மாணிக்க யாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும்நூல்களில்லிரித்து எழுதி யும், அவைதம்மை ஒருசிறிதும் உணர்துபாராத போலிச்சைவர்கள், ‘இவர் சைவவரம்பை அழிக்கின்றார்!’ என்று எம்மேற் சிறிப் பாய் கிண்றார்கள். எம்மேற் சிறும் இப்போலிகள், புறச்சாயத்தாரும் புது இயக்கக்காரரும் இவர்தம் பாழ்த்தல்வர்கொண்டே சைவசமயத்தை இழித்துப் பேசுதந்தெல்லாம் வணக்கொல்லமாட்டாமல் வாய்டங்கி நிற்றலென்னை? மாணிக்கவாசகர் திருக்குளங்கசம்பங்கர் அப்பர் சுந்தரர் முதலர்ன தெய்வஅருளாசிரியர் அருளிச்செய்த தேவார திருவாச கக்களில் ‘வேதம்’, ‘மறை’ என்னுஞ்சொற்களாற் குறிக்கப்படுவன வெல்லாம் இருக்கு, எசர், சாமம், அதாவத் என்னும் ஆரியதூங்க

ஓயாகும் என அலறித்திரியும் போலிச்சைவப்புலவர்கள், ‘குடியும் உயிர்க்கொலையுஞ் சூதங் காமவெறியுஞ் சிறுதெய்வவணக்கமும் மலின்த இவ்வாரியதூல்களை ஒப்புக்கொண்ட நூம் சமயாசிரியர் அக்குடி கொலை முதலான கொடுந் தீயழழுக்கங்களை ஒப்புக்கொண்டாரல்ல ரோ? ’ எனப் புதுஇயக்கக்காரர் கேட்குங் கேள்விக்கு விடைசொல்ல மாட்டாமற் கலங்கி வீணே அவரை வைது ஓளித்தல் என்னை? தேவார திருவாசக ஒருதெய்வச் செந்தமிழ்மறைப் பொருள்கட்கும் அவ்வாரியச் சிறுதெய்வ நூற்பொருள்கட்கும் ஒற்றுமையுளவேற்காட்டுக் கொண்டு வருவது சைவமெய்ச்சான்றேர்கள் கடாவங் டாக்கட்கு விடையிறுக்கமாட்டாத சைவப்போலிகள், பிடிதிருந்தும் படிஉருத்தியாக்கமும் மணிந்துகொண்டு, சிறுதெய்வ வெறியாட்டுப்பாட்டுகள் நிறைந்த இருக்கு எசர் முதலான ஆரியதூல்களையே சமயகுரவர்கள் ‘மறைகள்’ ‘வேதங்கள்’ என்றுரெனத் தேவார திருவாசகங்களில் அச்சொற்கள் வந்த தொடர்களைப் பக்கம் பக்கமாக அட்டவணையிட்டுக்காட்டிச், சிவபெருமானை அச்சிறுதெய்வங்களினுஞ் சிறியாக்கிக் கொடுக்கிவினைக்கு ஆளாகுதல் என்னை? பிறப்பு இறப்பு இல்லாத் தனி முதற்கடவுளான சிவத்தையன்றி வேறெந்தனையுங் கனவிலும் நினையாத சைவசமயாசிரியர்கள், பிறப்பு இறப்புக்களிற் கிடங்குமுன்று இழிந்த மக்களுஞ் செய்யாத கொடுங்கிவினைகளைச் செய்த இந்தியர்கள் முதலான தேவர்களையும் அவர்கள் மேற் பாடப்பட்ட பாட்டுகளையும் ‘வேதம்’, ‘மறை’ எனக் கொண்டாடுவதோவென்று யாக் கடாவினால், அதற்கு விடைசொல்லமாட்டாது “பட்டுக்கோட்டைக்கு வழி யாது? என்று வினாவினாற்குக் கொட்டைப் பாக்குத் துட்டுக்கு எட்டு” என்று விடையிறுத்தாரோடொப்பச், சமயகுரவர்கள் ‘இருக்கு எசர் முதலியவற்றையே சிவபிரான் திருமொழி என்று அருளிச்செய்தார்கள்’ எனக் கரையாலிற்கின்றனர். இருக்கு முதலிய ஆரிய தூல்களிற் சிவபிரான் மேற் பாடப்பட்ட பதிகங்கள் எத்தனை? எனைச் சிறுதெய்வங்கள் மேற் பாடப்பட்டன எத்தனை? என்று யாம்கடாவினால், அதற்கு விடைசொல்ல அறியாது, சிறுதெய்வங்கள் மைற் பாடப்பட்டனவஞ். சிவபிரான் மேற் பாடப்பட்டனவேயாம் என்று அங்கனமே அவர் பொருந்தாவிடை கூறுகின்றனர். சிறுதெய்வப் பெயர்களெல்லாஞ் சிவபிரான் பெயர்களேயாதல் உண்மையேன்று, கோநோபநிடத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்

இயக்கவடிவிற் ரேண்றிய சிவபிரானை அறிந்திலெரன நுவலப் பட்டதும், “ஆவரும் முப்பத்துஆவரும் மற்றெழிலிந்த, தேவருக்களுக்குச் சிவபெருமான்” எனவும் “நூற்கோடி பிரமர்கள் கொங்கினார், ஆற்கோடி நாராயணர் அங்கனே, ஏறுகங்கை மணவெண்ணையில் இந்திரர், ஈறிலாதவள் ஏசன் ஒருவனே” எனவும் சைவாசிரியர் தங்கிருவாசக தேவாரச் செந்தமிழ்மறையிற் கூறப்பட்டதும் என்னை யென்று யாம் கடாவினால், அதற்கு விடைசொல்லமாட்டாமல் விழிக்குஞ்சைவப்போலிகள், கற்றறிவில்லாச் சைவர்க்குழவிற் சென்று ‘சிவபிரான் அருளிச்செய்த ஆரிய வேதங்களை மறைமலையடிகள் இகுக்கின்றார்’ எனக்கரைந்து அவரைத் தம் பொய்யுரையால் மயக்குகின்றனர். இருக்கு முதலான ஆரியச் சிறுதெய்வ தால்கள் சைவசமய நூல்களோயாதல் உண்மையாயின், சைவசமயத் திற்குச் சிறந்த ரொல்லா அறமும், திருக்குறுஷுருத்திராக்கம் முதலான சிவஅடையாளமும், சிவாயங்கள் என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரமும், உருத்திரன் மகேசவரன் சதாசிவன் என்னுஞ்சிவலூர்த்தங்களும், சிறநம்பலங் கூடலாலவாய் முதலான சிவபிரான் திருக்கோயில்களும், சுத்தமாயை அசுத்தமாயை, வினை, ஆணவும் என்னும் மும்மல இலக்கணங்களும், சுத்தவித்தை சசரம் சாதாக்கியம் சத்தி சிவம்என்னும் ஐந்து சுத்தமாயா தத்துவங்களும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் கலர் என்னும் ஆவங்கை ஆருயிர்ப் பாகுபாடுகளும், வைவான் வீரபத்திரன் விளாயகன் சுப்பிரமணியன் முதலான சிவபிரான்திருப்புதல்வர் பெயர்களும்; நீர் வேதம் வேதம் எனக்கூவும் இருக்குநூலின்கண் ஓர் எட்டேண்டியுங் காணப்படாமை யென்னை? என்று யாம் கடாவினால், அதற்கு விடைசொல்ல அறியாமற் கலங்குஞ்சைவப்போலிகள் வெறங் குருட்டுத்தனமாய் அலறிக்கவும் பொருளில் மொழிகளையே சைவசமய உண்மைகளாகக் கருதிக்கொண்டு, உண்மைச் சைவதாலுணர்ச்சி சிறிதும் இல்லாப் போலிச் சீர்திருத்தக்காரர்களும் சைவசமயத்தைத் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் புறம்பழித்துப் பேசி யும் எழுதியும் வருகின்றார்.

இனிப் ‘புராணங்கள்’ என்பன இறைவன்றன் வரம்பிலாற்றலையுங், தன்னைநினைந்துருகும் அடியாரைக் காத்தற்கு அவன்செய்த அருட்டிறங்களையும் உயர்ந்த அறிவுஇல்லாப் பொதுமக்கட்கு உணர்தல்வேண்டி இரக்கமுள்ள சான்றேராற் கட்டிவைக்கப்பட்ட பழைய

கதைகளையுடையனவாகும். இவ்வாறு ஆக்கப்பட்ட கதைகள் பன் டைக்காலத்தில் மிகச்சிலவேயாகும். பிறகு எல்லாம்வல்ல கடவுளை வணங்குதல்தற்குத் தக்க பேரறிவும் பேரன்பும் வாயாதவர்கள் தம்மோ டொத்த மக்களைக் கடவுளாகப் பிழைபடக்கருதி, அவர்தம்மைத் தாம் வணங்குதல்போல மந்தறப் பொதுமக்களும் வணங்குமாறு செய்தற் பொருட்டு, முழுமுதற் கடவுளை மக்கள் நிலைக்குத் தாழ்த்தியுங் தாம் வணங்கத் துவங்கிய மக்களைக் கடவுள்நிலைக்கு உயர்த்தியுங் கடவுள் நிலைக்கு மாருண பல கட்டுக் கதைகளைக் காலங்கடோறும் புதிய புதியவாய் உண்டாக்கி, அவைகளையும் புராணங்கள் என்னும் பெயரால் வழங்கவிட்டனர். ஆகவே, கடவுளின் உண்மை இலக்கணங்களைக் கதைகளின் வாயிலாக விளக்கும் பழைய உண்மைப் புராணங்கள் சிலவாயிருப்பக், கடவுள்நிலைக்கு மாருண கதைகள் மலிந்த புராணங்கள் வரவர மிகப் பெருகலாயின. இறைவன் முப்புரங்களை அழித்த கதையுங், காமணை ஏரித்து அம்மையை மணந்து உலகியளவாழுக்கத் தை நிலைபெறுத்தின கதையுங், காலனைக் காய்ந்த கதையும், நான் முகன் திருமால் கொண்ட செருக்கை அடக்கின கதையும், அவர் நடவே அடிமுடியில்லாத தழுற்பிழும்பாய் தீண்ட கதையும், எவ்வள உலக மூம் மதிந்த சுடுகாட்டின்கண் ஆடின கதையும், இறைவன் இல்லையென மறுத்துத் தாருகவன முனிவர் வேட்டவேள்வியினை அழித்த கதையும், இன்னும் இவைபோல்வன சிலவும் எல்லாம்வல்ல முழு முதற்கடவுளின் உண்மையையும் அருளிரக்கத்தையும் ஏழைமக்கட்டு இனிது விளக்கிக்காட்டுஞ் சிறந்த பழங்கதைகளாகும். மற்றுக், கந்தன் கதை, விளாயகன் கதை, காளி கதை, கண்ணன் கதை, இராமன் கதை போல்வனவெல்லாம், முழுமுதற் படின் கடவுளாகிய சிவத்தை இழுத்துத், தாந்தாம் பாராட்டிய மக்களை உயர்த்தல்வேண்டிப் பின்வாங்கடோர் காலங்கடோறுங் கட்டிவிட்ட புதுபுதுக் கதைகளோயாகும். இவ்விரு வேறு கதைத்தொகுதிகளில் முற்சொன்னவைகளே இறைவன் றன் அருள் ஆற்றல்களை விளக்குஞ் சிறப்பும் பயனும் உடையன; பிற சொன்னவைகளோ முழுமுதற்கடவுளாம் அம்மையைப்பறை மக்கள் வணங்க வொட்டாமற் றடைசெய்தலுடன், மக்கள் தம்போன்ற மக்களையே வணங்கி, ஒரு குருடனும் அவனுக்கு வழிகாட்டச் சென்ற மற்றொரு குருடனும் ஒருங்குசேங்கு ஒருபெரும் படுகுழியில் வீங்கு தாற்போல, அவ்வாறு மக்களை வணங்கும் மக்களெல்லாருங் தீவினைப்

படும்பள்ளத்தில் வீழ்ந்தாழுமாறு செய்வனவாகும். ஆகவே, புராணங்கள் என்ற பெயரால் வழங்குங் கதைகளுள் எவ்வ கடவுள் நிலையொடு மாருகாதன? எவ்வ அதனெடு மாருவன? என்று பகுத்தாராய்ந்து பார்த்துக், கடவுள் இலக்கணத்தை விளக்குஞ் சிறப்புவாய்ந்த கதை களைமட்டுங் தழுவி, எனையளவகளைத் தழுவாதொழுதலே, நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் உணர்ச்சிவாய்ந்த மக்கட்பிறவி யெடுத்தார் செய்தற்குரிய அரிய செயலாகும். ஆனால், தம்மையே சைவதூர் ஹனர்ச்சி உடையராகக் கருதி இறுமாந்தொழுகுஞ் சைவப்போலிகளோ, சிவபிரான் இறைமைத்தன்மைக்கு இழுக்கான புராணகதை களையும் எனைச் சிறந்த உண்மைப் பழங்கதைகளோடு ஒப்ப ஒருங்கு வைத்து, அவை எல்லாவற்றையும் நம்புகின்றவர்களே சைவர்கள் எனக் குருட்டுரைக்கறித்திரிகின்றனர்.

இனிப், போலிச் சீர்திருத்தக்காரர்களோ, இக்குருட்டுச்சைவர்களைப்போலவே, தாழும் உண்மையாவன இவை பொய்யாவன இவையென்று பகுத்தனர்க்கு பாராதவர்களாய், அவ்விரண்டையும் ஒரேரிலையில் வைத்துப் பழுத்துப்பேசி, ஒன்றையும் பற்றுத வெறும் பாழ்ந்தொள்கையினை எங்கும் பறப்பிப், பொதுமக்களைத் தீவினைச் சிறையிற் புகுத்திவருகின்றனர். இங்கும் போலிச்சைவர்களும் போலிச் சீர்திருத்தக்காரர்களுஞ் சைவசமய உண்மைக்கு ஒவ்வாதவைகளை முறையே குருட்டுப்பிடியாய்ப் பிடித்துவிட குருட்டுத்தனமாய் அகற்றி யும் வருவனவற்றிற் சில ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதும்:- சைவசமய முதலாசிரியராகிய மாணி குவாசுகநூந் திருமூலரும்,

“ஆவரும் முப்பத்து ஆவரும் மற்றெழுஷிங்த

தேவருக் கானுக் சிவபெருமான்” என்றும்,

“சிவனெடாக்குஞ் தெய்வங் தேடினும் தீவிலை”

“அவனன் றி ஆவரால் ஆவதொன்றில்லை

அவனன் றி ஊர்பகுமாறு அறியேனே”

“முன்னையொப்பாயுள்ள மூவர்க்கு முத்தவன்

தன் இனையொப்பாயியான்றும் இல்லாத தலைமகன்”

“கண் குனுதலான் ஒருகாதவின் திற்கவும்

எண்ணிலிதேவர் இறந்தார் எனைப்பலர்,

மன் தூறு துவார்களும் வாகு துவார்களும்

அண்ணல் இவனைன்று அறிய கில்லாரே” என்றும்போங்க

அருமைத் திருவரைகளாற், பிறப்பு இறப்புக்களுட் படுவாரான எல் வார்க்கும் மேலாய்த் தான் பிறப்பு இறப்புக்கள் இன்றியிருக்கு, அவ் வெல்லாரையும் அப் பிறப்பு இறப்புக்களுட் படுத்துவதாகிய சிவமே முழுமுதற்கடவுளைன் று வரையறத்து ஒதாநிற்கக், குருட்டுச் சைவர்களோ கந்தன், கண்பதி, வீரபத்திரன், பிஷாடணன், வைரவன், காளி முதலான எண்ணிற்க பிறதெய்வங்களையும் அவற்றையும் தாங் கைதகளையும் கட்டிவிட்டு அவைதம்மை யெல்லாம் நம்பலாயி னர். இவ்வாறு குருட்டுச் சைவர்கள் கட்டிவிட்ட இத் தெய்வங்களையும் இத் தெப்வங்களைப் பற்றிய அருவருப்பான புராணகதை களையுஞ் சைவசமயத்துக்கு உரியவைகளாகப் பிழைப்படக்கொண்ட போவிச் சீர்திருத்தக்காரர்களோ இவைதம்மை இகழ்வதோடு அமைதி பெறுது ‘இத் தெய்வங்களுக்கும் இப் புராணகதைகளுக்கும் அப்பாற் பட்டதாகிய முழுமுதற் சிவத்தையும் இகழ்வர்; உண்மையாய் நடந்த சிவனடியார் வரலாறுகளைக் கூறும் பெரிய புராணத்தையும் மேற் சொன்ன புராணங்களோடு ஒன்றுக்கவைத்துப் புறம்பழிப்பர். சாதிப் பித்துத் தலைக்கேறிய போவிச் சைவர்களும் அவரோ டெராத்தாருங், குடிவெடுக்குஞ் தமது தீய கோட்பாட்டிற்கு இணங்கச், ‘சமரச சன் மார்க்க’ மாகிய சைவ வண்மைகளைத் திரிபுபடுத்தும் கோங்கமே கொண்டு, “ஆவாலகங்தார் திருக்கைலையில் மாதநைக் காழுந்தகதை” யுக், “திருஞானசம்பந்தர் சமணஶாக் கழுவேற்றிய கதை” யும், இவைபோன்ற வேறுறுகிலவும் புதியவாய்ப்படைத்துப் பெரியபுராணத் தின்கண் துழழுத்துவிட்ட டிருப்ப, இவைதம்மைப் பகுத்துணர்க்கு பர்க்கும் அறிவாற்ற வில்லாத போவிச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் “எல்ல செட்டிலக்க ஏகலக்க” என்னுங் தெலுங்கர் பழமொழிக்கு இணங்கப், பெரியபுராணம் முற்றும் பொய் என்றால் அது பொய்யாய் விடுகோ? கல்வெட்டுப் பட்டையங்களின் சான்றுகளானும், ஏனைச் செங்கமிழ் நாற் சான்றுகளானும், பெரியபுராணத்து அடியார் வரலாறுகள் தாயகண்மைநிகழ்ச்சிகளாதல் அறி விற்சான்ற பெரியர்களால் துணி யப்பட்டு வருகின்றதன்கோ?

இனி, வகையறாத உணரவாகத் அன்பின் உருவே சிவவரு வாமென்று அவ் அரும்பேருண்மையிலே வலியுறுத்திச் சைவசித் தாங்க ஆசிரியரான தெய்வத் திருமூலர்,

“அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே” என்றாகுளிச்செய்திருத்தவின் ஆம் மெய்மொழியைப் பின்பற்றி அன்புருவே சிவம் என்றும், ஏனைக் கல் செம்பு முகவியவற்றிற் சமைத்த வடிவங்க ளௌலாம், எல்லையற்ற அவ்அன்பின் நுண்ணிய நிலையினை உணரும் உணர்வு வலியில்லாத நம்மனோர் அதனை யுணர்தற்கொரு கருவியாக வகுத்த அடையாளங்களே யல்லால் அவைதாமே சிவமாகா என்றும், ஆகவே “திருக்கோயி ஹுள்ளிருக்குஞ் திருமேனிதன்னைச் சிவனெனவே தேறினர்க்குச் சிவனுறைவஞ்சகே” எனக் கூறும் அருளுரைபோல் வனவெல்லாக் ‘தாலாருந்ததி’ நயம்பற்றி யெழுந்தனவே யென்ற குச் ‘சிவமல்லாத அப்பருப்பொருள் வடிவதளைச் சிவமே யெனத் தெளிந்தார்க்கு’ என்னும் அவ்வுரையே சான்றும் என்றும், எல்லா மக்களும் ஒருவரோடொருவர் அன்பினால் அளவளாவி ஒருவர்க் கொருவர் உதவியாய் நின்று அறிவு செல்வம் ஒழுக்கம் முயற்சி முதலியவைகளாற் கீழ்ந்தினரை மேல்நின்றார் உயர்த்தி மக்களுள் அன்பினையும் ஒற்றுமையினையும் வளராச் செய்வதுடன் மக்களினுங் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களையுவிட கொலையினின் றங் காத்து அன்பையும் அருளையும் பெருகச்செய்வதே சிவத்தை வழிபடுவோர்க்கு இன்றியதையாத கடமையா மென்றும் உண்மையான் உணர்தலு ஒழுக்தல் உண்மைச் சைவர்க்கு அடையாளங்களாகும். மற்றுப், போலிச் சைவர்களோ இவ்வுண்மைகளை நன்குணராதாராய்த் திருக்கோயிலில் மக்களாற் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ள கல்வடிவு செம்பு வடிவகளைக் கடவுளினும் மேலாகக்கருதி, அவை தமக்குஞ் தம்மினுஞ்சிறந்தாராய்த் தம்மாந்தக்ருதப்படும் பார்ப்பனார்க்குமே உரியவென்றும், அவற்றை யுட்கென்று வணக்குதல் தமக்குஞ் தம்மோடொத்தார்க்கு மன்றி ஏனையோரிற் கடவுள்பால் எத்துவை அன்புடையார்க்கும் ஆகாதென் றும், ஒழுக்கத்தால் உயர்துணைத்தாற் கல்வியால் விழுமியவினையால் அன்பால் அருளாற் சிவகேயத்தால் எத்துவை யுயாந்தாராயினும் அவரெல்லாங், தம்மைத்தாமாகவே தமது சிற்றறிவு முனைப்பாற் பிறப்பனவில் உயர்த்தாராகச் சொல்லிக்கொள்வார்க்குத் தாழ்ந்தாராவரேமன்றி அவரோடு ஒத்தவராகாரென்றும் கரைந்து, அன்புருவாஞ் சிவத்தின் நிலையைக் குறைப்ப

தூடன், அச் சிவத்தின் அருளாற் படைக்கப்பட்ட வியத்தகும் உடம்பு களில் உலவுவாரான தம்மோடொத்த மக்களையும் தமிழிலும் கீழாகவும் தம்போன்ற சிற்றறிவுவாய்ந்த தச்சர்களால் ஆக்கப்பட்ட கல்வடில் செம்பு வடிவுகளிலும் கீழாகவும் இருக்குத்து, அவர் தம்மோடு ஒருங்கு அளவளவுதலும் அவர்தம்மைத் திருக்கோயில்களுள் வணங்க விடுதலுஞ் செய்யோமென்று கலாம் விளாத்து வருகின்றனர்! ஐயகோ! இவர்தங் தீச்செயல் அன்றையும் அருளையும் இரக்கத்தையுக் தனக்கு உயிராய்க்கொண்ட சைவசமயத்திற்கு எவ்வளவு மாருணதாயிருக்கின்றது! அதன் மங்காப்பெருமையினை எவ்வளவு மங்க வைப்பதாயிருக்கின்றது! அன்பும் அருளும் இல்லாத அவர்கள், அவ்விரண்டினையுக் கொண்டு இருக்கும்களாய்க் கொண்ட சைவசமயத்திற்கு உண்மையில் உரிய சைவாதல் யாக்கனம்?

“எவ்வேறுஞ் தாமாக இலாட்துற்ற திருநீறஞ் சாதனமுக் கண்டாலுள்கி, உவாதே அவராவரைக் கண்டபோதே உகந்ததி மைத் திறம்நினைந்து” என்று சைவசமயாஜியாயிய திருங்காங்கரசு நாயனார் அருளிச்செய்திருக்க, அம் மெய்யுரைக்கு மாருகச் சிவவேடத்தை இருக்குத்து சாதியை உயர்த்துப்போகும் குருட்டுக் குறும் பர்கள் ஒருகாலும் உண்மைச் சைவராதல் இல்லையென்க.

இவ்வாறு சைவவுண்மைக்கு முழுமாருய்க் காதியுயர்வினைக் கூறித் திரிவாராற் சைவசமயமும் அதற்கு உண்மையில் உரிய சான்றேருக்கும் ஒருப்பும் கெருக்கப்படுதல்போலவே, சைவவுண்மையினைப் பகுத்துணர்ந்து பார்க்கமாட்டாத போலிச் சீர்திருத்தக்காராலும் அது பெரிது செருக்கப்படுதலைச் சிறிதுகாட்டுவாம். இதற்கான அன்புருவாப் சிற்றல்பற்றிச் சிவன் எனப் பட்டான். இதனை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு அன்புதான் கடவுளாகு மன்றி, அன்பின் வேறுப்புக் கடவுள் என்று ஒருபொருள் இல்லையெனத் திரிபுரை நிகழ்த்துகின்றனர். மற்ற, அன்பு என்பதோ ஒரு குணம். குணம் எல்லாம் ஒரு பொருளைப் பற்றி சிற்குமேயன்றித் தனித்து நில்லாது. அன்புடையார் இருவரைக்கண்டால் அவர் தமக்குள் நிகழும் நெகிழ்ந்த நிகழ்ச்சியின் அடையாளங்களால் அன்பு இத்தவையது என்று உணர்கின்றோம். இவ்வாற்றுனர்தி அன்பைத் தனிப்படவைத் துணர்ந்தவர்கள் யான்டுமே இல்லை. இங்குமே, கண்மைவன்பதும், அழகு என்பதும், அறிவு என்பதும் அக்குணங்களை யுடையார்பால்

வைத்தறியக் கிடக்கின்றனவே யல்லாமல், அவரின் வேறாக அவை தனித்து அறியக்கிடத்தல் யாண்டுமே யில்லை. இஸ்வனமே, வண்ணம், வடிவ, அளவு, சுவை என்னும் நாற்பெரும் பகுப்பில் ஏத்தங்கும் எல்லாக் குணங்களுக் தாந்தாம் பற்றிநிற்கும் பொருள்களின் வாயிலாகவே புலனுவதல்லது, அவற்றின் வேறாகவின்று புலனுவனா அல்ல. ஆகவே, அங்கு என்னுட் தனிப்பெரு மென்குணமானது இறைவன்பாற் புலனுதல்போல அவனின் வேறாகவின்று ஒருவாற்றூ ஹும் புலனுதல் இல்லையென் ரணர்க.

அற்றன்று, அங்கு என்னும் அம் மென்குணம், மக்கள் ஒருவரோடாருவர் அவவளாய் ஒருமித்து ஒழுகுதற்கன் விளங்கிக் கோன்றலால், அங்கனம் அவர் ஒருமித்துவாழும் அங்புவாழுக்கலக யே கடவுள் எனப்படும், இதனின் வேறாக்கடவுள் ஒன்று உண்டெனக்கோடல் மிகையாமாலெனிற், கூறதும். மக்கள் பெரும்பாலும் ஒருவரோடாருவர் அங்புண்டொழுகுவது, அதனால் அவர்தாந்தாம் பறும் வெங்குற்றதேயாம். தமது ஈலத்திற்கு இடையூறு கேருங்கால், அவ் விடையூறு செய்வார்பால் அங்பின்றிப் பகை கொண்டு அவர்க்குத் தீங்கிழைத்தலில் எத்தகையோரும் முன்னணி யில் முனைந்து நிற்கின்றனர். தமக்குத் தீங்கு செய்வார்க்குத் தாழுங் தீங்கு செய்யாமல், அவரோடு உண்கையாக உறவுகொண்டு நிற்பார் எவருமேயில்லை. தீங்கு கெம்பொர்க்கும் கண்ணமயே கெம்பதல்வேண்டுமென்று உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு உரக்கத் திறமாய்ப் பேசுவேசே, தாம் பிறர்க்குச் சொன்னாபடி நாமே நடக்குதாட்டாமல், தம்மைக் கிறது குறைக்கிறார்க்கும் பெருக்கின் கியற்றப் புகுவரைஞ், மற்றையோறப்பற்றிக் கேட்பாணேன்! தமக்கு இன்னு செய்தார்க்குத் தாம் இனியியே கெய்வார் இங்லிலுவுக்கத்தில் எங்கேதூம் உள்ளாலின் அவரைத் தெய்வமாகவே கருதல் வேண்டுமல்லால், அன்னுகை மக்களுள் ஒருவரைக்க கருதல் இழுக்காகும். வெனன்றால், மக்கள் இயற்கையானது எங்கே உள்ளுமூந்துபார்த்தாலும் தமதுங்கலத்திற்கு இடையூறு புரிவாரையுங், தமக்கு இன்னுகெய்வாரையும் பாய்க்கு கொல்லும் நிலையிற் பதுங்கி நிற்றலையே காண்கின்றாம். இவ்வியற் கையினை புடைய மக்கள் ஒருவர்பால் ஒருவர் வைத்தொழுகும் அங்பும் துன்பென்று கொல்லுதற்கு ஏற்றதாமா! இன்று கண்பார மிருங்கவர் நாளைப் பாகவாரகின்றார்; நேற்றுப் பகைவராயிருந்தவர்

இன்று நண்பராகின்றார்; இங்கனம் ஒரு சிலையின்றி மாறி மாறிச் செல்லும் மக்கள் வாழ்க்கையில், எல்லாரும் அன்பால் ஒருமித்து வாழ் தல் ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமையின், ‘மக்கள் தம்முள் ஒருவர்பால் ஒருவர் அன்புவைத் தொழுகுதலே அமையும்; வேறு கடவுளைன்று காணப்படாத ஒன்றைக்கும் அதன்பால் அன்புடுண்டொழுகுதல் ஏற்றாக்கு?’ என்று வினாவுக்கல் மக்களியல்பும் மக்கள் வாழ்க்கையினியல் பும் பகுத்துணர்ந்து பார்க்கமாட்டா மழுங்கிய அறிவினார்க்கே தகும்.

அற்றன்று, மக்கள் தம்முள் அன்புடையராய் ஒழுகுதல் காணப்படாவிட்டனும், நாம் மக்கள் எல்லாரிடத்தும் அன்புடுண்டு ஒழுகுதலே செய்வமாயின், அவ் வொழுக்கமே கடவுள்நிலையாம்; இதனின் வேறு எக் கடவுள் என ஒன்றை வைத்து வணங்குதல் வேண்டப்படா தெனின்; என்றுசொன்னும், எல்லாரிடத்தும் அன்புடுண்டு ஒழுகுதல் என்பது யாது? அவரவர் விரும்புவன தந்தும், அவரவர் வேண்டு வன செய்தும், அவரவர்க்குள் குறைகளை நீக்கியும் அவரெல்லாரும் மனம் உவக்குமாறு ஒழுகுதலன்றோ? இவ்வாறு எல்லார்க்கும் இனியராய் ஒழுகுதல் நம்மில் எவர்க்கேனும் இயலுமோ என்பதை ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! “எல்லாரிடத்தும் அன்புடுண்டு ஒழுகுக” என்று வாயினால் வெறும் பேச்சாகப் பேசி விடலாமே யன்றிப், பேசியபடி நடப்பதுதான் அரிதாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால், மக்கள் ஒவ்வொரு வரும் பலவேறு வகைப்பட்ட விருப்பமும், பலவேறு வகைப்பட்ட செய்கையும், பலவேறு வகைப்பட்ட குறைபாடுகளும் உடையாயிருக்கின்றனர்; தெய்வ வழிபாட்டிலும் கொள்கைகளிலும் பலதிறப்பட்ட வர்களாயிருக்கின்றார். யங்கன மெனிற் கூட்டுதும். மக்களிற் பலர்கள்ளுண்டு களிப்பதில் விருப்பம் மீதாங்கிருக்கின்றார்; பலர் ஆடுமாடு கோழி கொக்கு மீன் முதல்வன சிற்றுயிர்களைக் கொண்டு அவற்றின் ஊனை விழுரா உண்பதில் அவாயிருந்து நிற்கின்றார்; பலர் வேசி மார் வீடே துறக்கமெனக் கருதி அன்னவாற்பெறும் ஏனர்க்கீ மீன்பத்தையே தூறக் குன்பமொன விழைக் குழல்கின்றார்; வேறு பவர் குதாடியோ பொய் சொல்லியோ புரட்சிகள் செய்தோ கைக்கூவி வாங்கியோ அழிவழக்குகள் ஆடியோ பிறங்பொருளைக் கவர்ந்து ஆசவாரமாய்ச் செல்வரோ வாழ்வதிற் சிறந்து நிற்கின்றார். இங்கன மேல்லாம் பலதிறப்பட்ட விழைவஞ் செயலு முடையாயிருக்கும் மக்கட்ட நோகுதியினர்பால் நாம் அன்புடையராய் ஒழுகுதல் ஏப்படு?

கள் ஞானபார்பால் காம் அன்புடுண்டு ஒழுகல் வேண்டுமாயின், அவர் விருப்பப்படி நாமுங் கள்ஞான்டோ, அவ்வது அவர்கட்குடிக்க வேண்டுக் காசகேட்குங்கா வெல்லாம் அவர்க்குக் காசகொடுத்தோ அவர் செஞ்சம் உவக்க நடத்தல்வேண்டும். இவ்வாறன்றிக், “கள்ளாருங்கல் திது, அதனை ஒழித்திடுக” என்று அவர்க்கு அறிவு சொல்லப் படுவ மாயின், அவர் நம்மை யருவருத்துப் பகைகொண்டு நம்மைத் துன் புறந்துவராகவின், அவர்பால் யாம் அன்புடையா யொழுகுதல் யாவ் கணங்கைக்கடும்! அங்கனமே சிற்றுயிர்களைப் பதைபதைக்கக்கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்பவர்கள்பால் யாம் அன்புடுண் பொழுதுகல் வேண்டுமாயின், ஒன்று அவர் வழியில் காம் சென்ற அவரோபொத்து ஸடக்கல் வேண்டும், அவ்வது அவரை கம் வழிக்குத் திருப்புகல் வேண்டும். ஜன் உண்பார் தொலை மிகுதியாயிருத்தலால் அவர் அத்தனை பேரையும் கம் வழிக்குத் திருப்பிலிடலாமெனக் கருதுவது கனவி லுக் கைகடற்பாலதன்று. இரக்கமற்ற இவ் வன்னென்குசர் எல்லா ரிடத்தும் காம் அன்புடுண்டு நடத்தல் இபலுமோ என்பதைனை உணர்ந்து பார்மின்கள்! இங்கனமே, வேசிமா ரின்பத்தை விழைந்து நிற்பாரோ இது, குது பொய் புரட்டு முதலான தீயசெயல்களில் திறமாய்ப் பழகி யிருப்பாரோடு, கைக்கூலிகொண்டு அழிவழக்காடிப் பிறர் பொரு ணோக் கவருங் கள்வோடும் எல்லாம் காம் அன்புடையாய் நடத்தல் எவ்வாற்றினும் இயலுமோ? இயலாதே. இவ்வா யொப்பவே, காளி கூளி பேய்க்கி மாரி மதுரைவீரன் கறுப்பன்னன் இராமன் கண்ணன் முதலான சிறு தெய்வங்களை வணங்குவார்கூட்டமும் பலப்பல வாய்க் காணப்படுகின்றன. இக் கூட்டங்கள்மாட் பெல்லாம் அறிவு வுடையார் ஒருவர் அன்புவைத்தொழுகல் ஒருசிறிதும் இயலாதென்பதனை யாம் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ! இனிக், கொள்கை யளவிற் பார்த்தாலும் ஒரு கூட்டத்தார் தெய்வம் இல்லை யென்கின்றார், மற் றெருகு கூட்டத்தார் காமே தெய்வம் என்கின்றார்; ஒரு கூட்டத்தார் அறிவுடைய உயிர்கள் இல்லை, உயிர்கள் எல்லாங் கடவுளே என்கின்றார்; மற்றெருகு கூட்டத்தார் கடவுளும் இல்லை, உயிர்களும் இல்லை, எல்லாம் வேறும் பாடிழ என்கின்றார்; ஒரு கூட்டத்தார் நம்மால் நேரே யறியக்கூடாத மற்றையவெல்லாம் வெறும் பொய் என்கின்றார்; மற்றெருகு கூட்டத்தாரோ நம்மாற் காணப்படும் இவ்வுலகமே பொய், நம்மறிவுக்கு எட-

தாத கடவுள் ஒன்றே மெய் என்கின்றார். இங்கனமே அரசியற் திறைகளிலும் உலகியலோழுக்கங்களிலும் மக்கட் பகுப்பினர் ஒன்றி வேண்டு மாறுபட்ட கொள்கைகள் உடையவர்களா யிருக்கின்றனர். இவரெல்லாரிடத்தும் ஒருஷிலையான அன்புவைத்து அவரவர்க்கு ஏற்ற பட்டியல்லாம் ஒழுகுதல் எவர்க்கேளும் எலுமோ? இன்னும், மக்களுள் ஜோய் கொண்டார் தொகைக்கும் வறுமைப்பட்டார் தொகைக்குங் கணக்கேயில்லை. அன்னவர்மாட் டெல்லாம் அன்புடுண்டு அவர்க்குள் ஜோயை நீக்கவும் வறுமையைப் போக்கவும் எவராலேளுங்கட்டு மோ? அற்றேல், மக்கள்பால் அன்புடுண் டொழுகுதல் இயலாதாயின், அன்பொழுக்கமே உலகத்தின்கண் இல்லையாய் ஒழியுமேயெனின்; அற்றன்று; மக்கள் எல்லாரிடத்தும் அன்புவைத்து ஒழுகுவேம் எனப் புகுவாரே, அம் மக்களிடத்துக் காணப்படும் அருவருப்பான குணங்களையும் அருவருப்பான செயல்களையுங் கண்டு, தாம் அவர்பால்வைத்த அன்பை யிடுந்து வண்கள்ளனராய் மாறுவர். மற்று, மக்கள்போல் மாறுங் தகையன் அல்லானும், மக்களுக்குள்ள குற்றமுங் குறைபாடும் இல்லானுப் பஞ்சான் றும் அன்பே யுருவாய் விளங்கும் எல்லாம்வல்ல இறைவன்பால் அன்புவைத்தவரோ, தம் முடலுயிரெல்லாம் அன்பினுற் புரைப்பரை கணிந்து அன்புருவாய் விளங்குவர்; இது குறித்தே தெய்வத் திருமூலர்,

“அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே” என்று அருளிச்செய்தார்.

அது பொருத்தமே யென்றாலும், காணப்படும் மக்களிடத்து அன்புபாராட்டமாட்டாத நாம், காணப்படாத இறைவனிடத்து மட்டும் அன்புபாராட்டுல் யாங்கனங்கூடுமெனிற் கூறுதும். நாம் மக்களைக் காண்கின்றோம் என்பது பிழைபாட்டு உணர்ச்சியோம். மக்களையிடுமிருங்கள் போர்த்துக்கொள்ள டிருக்கும் உடம்பைத்தாம் நாம் பார்க்கின்றனமே யன்றி, அவ் வடம்பில் நிறைந்த உமிழைப் பார்க்கின்றோ மில்லை. இவ் ஒன்றுக்கண்களாற் காணப்படுவன வெல்லாம் அறிவில்லாத பருப்பொருள் வடிவங்களோய்; பருப்பொருள் வடி வங்களுள்ளும் பிக துண்ணியவாயுள்ள வடிவங்களை நம் கண்கள் பார்க்க மாட்டுவன அல்ல; துண்ணிய பொருள்களை ஜோக்கி யுணர்த்தக்குப் பெருக்கக்கண்ணுடி(microscope)முதலான பிறகருவிகளின் உதவி இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றது. இவ்வாறு அறிவில்லாப்

பொருள்களிலேயே மிக தண்ணியலாப் பீருப்பவைகளைப் பார்க்க மாட்டாத நாம், அறிவுப் பொருள்கிய உயிரை எங்கனங் காணவல் வேம்! அறிவில்லாப் பொருள்களைப்போல் அதிலுடைய உயிருங் கண் ஞேற் காணப்படுவதென்றாலின், அதுவும் அறிவில்லாப் பகுப்பொருளாய் முடியுமான்றோ? ஆகவே, நம் ஊனாக்கண்களாற் காணப்படுத்தற்கு உரிய இயல்பு வாய்ந்தது அறிவில்லாப் பகுப்பொருளும், ஜூனக்கண்களால் உய்த்துணர்ந்து அறியப்படும் இயல்பு வாய்ந்தது அறிவுடைய உயிர்ப்பொருளுமாதல் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். இவ்வாறு அறி வுடைய உயிர்களைல்லாம் நம் அறிவினால் உய்த்துணர்ந்து அறியப்படுவனவா யிருக்கின்றனவே யல்லாமல், நம் கண்களாற் காணப்படுவன வாய் இருக்கவில்லை. ஆயினும், அவைகளை நம் கண்களாற் காணப்படுவனவாகவே வைத்து அன்பு பாராட்டி வருகின்றோம். தாயானவள் தன் பிள்ளையின் உயிரைக் காணவில்லை, பிள்ளையான து தன் தாயின் உயிரைக் காணவில்லை; மனைவியானவள் தன் கணவன் உயிரைக் காணவில்லை; கணவனுணவன் தன் மனைவியுடிரைக் காணவில்லை; அவ்வாறிருந்தும், அவரெல்லாம் ஒருவருயிரை ஒருவர் கண்டாற்போல் ஒருவர்மேலொருவர் அன்புபாராட்டி வாழ்ந்துவருதலைக் காண்கின்ற நம் அல்லமோ? ஆகவே, ஒருவருயிர் ஒருவர்க்குக் கட்டுலனுகாவிடி இன், கட்டுலனுவதுபோலவே வைத்து அறிவினால் கேரே யறியப்படுத வின், அதனை அறியப்படாத பொருளாகக் கருதுவார் எவருமேயில்லை. இதுபோலவே, கடவுளாகிய அறிவுப்பொருளும் நம் ஊனாக்கண்களுக்குப் புலனுவதன்றாய், நம் ஞானக்கண்களால் உய்த்தறியப்படும் நூண் பொருளாய், இவ்வலகுயிர்களையெல்லாங் தனக்கு உடம்பாகக்கொண்டு நிறைந்து நிற்றல் நன்கு விளக்கானிற்றவின், இவ் வுகம் எங்கனு முள்ள எல்லாமக்களுக்கு, கடவுள் உண்டு என் இரும் உணர்ச்சிவில்யுடைய வர்களாய் அதனை வணங்குதலும் வாழ்த்துதலுஞ் செய்து போதகுகின்றார். இவ்வாற்றாற், கடவுள் ஒன்றுமட்டுந்தான் காணப்படாத பொருள் என்று கூறுவாருயரை, அவர்தமக்குப் பகுத்தறிவு இல்லாமையினையே நன்கு காட்டுகின்றது. கடவுளைப்போலவே, எண்ணிறந்த சிற்றுயிர்களும், எண்ணிறந்த மக்களுயிர்களும், அவ் வயிர்களின் பல்வேறு குணங்களும் எம்முடைய ஊனாக்கண்களுக்கு ஒருசிறி தும் புலனுகின்றில்; ஆதலால், நம் கண்களுக்குப் புலனுகவில்லையே யென்று நூண் ணிய பொருள்களை இல்லையென்று துணிக்கு கூறுதல் ஆசாது.

அஃதொக்குமென்றாலும், மக்களுமிரும் மக்கள்லாத பிற உயிரும் பற்பல உடம்புகளிலிருக்கு உணவுதேடுதலும் உறக்குதலும் இன்புறதலும் போராடுதலும் முதலான பலப்பல தொழில்களைச் செய்யும் முகத்தால், உடம்பின் வேறுப் பூமியிலிருக்கும் உயிர்கள் பல உண்டு என்பதைனை நமக்குத் தெளிய உணர்த்துதல் போலக், கடவுள் என்பதோர் அறிவுப்பொருள் இருப்பதும் உண்மையாயின், அதுவும் அங்கு நாம் பல தொழில்களைச் செய்யும் முகத்தால் தான் உண்டு என்பதைனை நமக்குத் தெளிய உணர்த்துதல் வேண்டுமெயெனில்; நம் போன்ற சிற்றயிரக்கட்கும், பேருயிராகிய கடவுட்கும் உள்ள வேற்றுமையினையறியமாட்டாதாரே இங்கனம் வினாவுவர். நம்மையொத்த சிற்றயிரக்களல்லாம் ஒரிடத்து ஒருகாலத்தில் உள்ள ஒரு பொருளையாயிருமேயன்றி, எல்லாவிடத்தும் எக்காலத்தும் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே அறியமாட்டா. ஒரு மாந்தோப்பில் ஒருபொழுது நிற்கும் ஒருவன் அதன்கண் உள்ள பல மாமரங்களில் ஒரு மரத்தினையும், அம் மரத்தின்கட்கனிக்குத் தொங்கும் பல கனிகளுள் ஒரு கனியினையுமே ஒரு நேரத்திற் காண வல்லுஙன் ஆவன்; அவன் ஒருவனே ஒரே சேரத்தில் இவ்வகம் எங்கனும் உள்ள மாந்தோப்புகளையும், அதன்கண்உள்ள பலவுவக்யான மாமரங்களையும், அம்மரங்களிலுள்ள இலைடு காய்களி முதலான அவற்றின் பயன்களையும் ஒருங்கே யுணர வல்லனான்; இங்கனம் ஒருகாலத்து ஒரிடத்துள்ள ஒரு பொருளையே ஒருகால் அறியுஞ் சிற்றறிவு வாய்க்காலங்களா யிருத்தல் பற்றி, மக்களுக்கு அவராவத்து சிற்றறிவு நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ற சிறுசிறு உடம்புகளே வாய்த்திருக்கின்றன. ஆகலாற், சிற்றறிவாய்ந்த அவர்கள் சிற்றறிவு நிகழ்ச்சிக்கு இடமான தம் முடம்புகளையும், அவ்வடம்புகளிற் புலனாகும் பலவேறு தொழின்முயற்சிகளையுக்க தம்முள் எளி திலே உணவும் பிறர்க்கு உணர்த்தவும் வல்லுகாகின்றார். மற்றுக்க கடவுளோ அங்கு நிற்றறிவுடைய உயிரன்றாய், என்னிறந்த உலகங்களையும் உயிர்களையும் ஒருங்கே யநின்து, அவை தம்மையெல்லாம் ஒருகாலத் தன்றி எக்காலத்தும் இடக்குவதாய் எக்கும் நினைந்து நிற்ப தொன்றுகவின், ஒரிடத்துள்ள ஒருபொருளையாக மொருகாலத்தன்றி யுணரமாட்டாத நாம், அதன் பெரும்பாப்பையும் அதன் போர்த்தல் நிகழ்ச்சிகளையும் எங்கனம் பரந்துள்ள ஒருங்கறிய வல்லேம்! கடவுள் பரந்து நிற்கும் அளவும் காழும் பரந்து நின்று அறியக்கூடுமாயினன்.

ஞே, அதன் பரப்பும் ஆண்டாண்டு அது சிக்குத்துச் தொழில் நிகழ்ச்சி களும் நாம் முற்ற அறிதல் கூடும். அவ்வாறு பங்கு சிற்கும் ஆற்றல் நம்பால் இல்லாதபோது, நாம் அகனை கேரே முழுதுமறிதல் யான்களங்களுடும்? ஆகவே, நமது பருப்பொருள்திவு கொண்டு இறைவன் றன் நுண்டொழில் நிகழ்ச்சிகளை நாம் உணரல் வலாமையே பற்றி, இறைவனை இல்லையென்றல், அதனியல்பை நுண்ணிதின் உணர்மாட்டாதார் வெற்றுரையேயாம்.

அது பொருத்தமேயென்றாலும், விரிந்துவின்று அறியமாட்டாத நமக்கு நாம் சுட்டியறியும் ஒரோவிடத்தாவது இறைவன் தன்தொழில் நிகழ்ச்சிகளைப் புலப்படுத்தப்பால் னால்லனாவெனிற்; பிறவிக் குருட்ராவார் ஞாயிற்றின் எதிரோ நிற்பினும் அதன் ஒளிவிளக்கத்தினைக் காணமாட்டுவாரல்லர்; அதுபோல, ஒவ்வொரு கொடியும் நம் கண் சென்திரோ நடைபெறும் இறைவன் றன் ரெழில் நிகழ்ச்சிகளை ஒவ்வொரு பொருளிடத்துந் தனித்தனியே தேர்ந்துணர்மாட்டாத குறை நம்பால் உளதேயன்றி இறைவன்பால் உளதன்று. நமக்குப் புறத்தேயுள்ள பொருள்களில் அவன் றன் அருள்இயக்கங்களைக் கண்டல் ஒரு புறம் இருக்கட்டும். நமதுமபின் அகத்தே நடக்கும் அவன் றன் அருள் நிகழ்ச்சிகளையாவது ஒரு சிறிது உற்று நோக்குவேமாயின், அவை உன்கு புலனும். நாம் வேண்டிய வண்வை வேண்டிய மட்டும் அறிந்து உண்கின்றோம்; ஆனால், உண்ட அவ்வண்வை உடம்புக்கு வேண்டிய பலவேறு சாறுகளாகப் பிரித்து, உடம்பின் எப்புறத்தும் அவற்றைச் செலுத்தி உடம்பை அழியாமல் வளர்க்குஞ் செயலை நாம் ஒர் எட்டினையாவது அறிந்து செய்கின்றனமா? இல்லையே. தொண்டையை விட்டுக் கீழ் இறக்கியபின் அவ்வணவு எவ்வெவ்வ வகையான மாறுதல்களை அடைகின்றனவென்பது நம்மாற் சிறிதும் அறியக்கூட வில்லையே! இவ்வாறு நம் உடம்பினாகத்தே ஒவ்வாது நடக்குஞ் தொழில்நிலையே சிறிதேதானும் அறியமாட்டாத நாந்தாமா அத் தன்மைய வாங்கடவுளின் மிக நுண்ணிய தொழில் நிகழ்ச்சிகளை அறியமாட்டுவேம்! கம்மால் அறிய இயலாத அத்துணை வியத்தகு தொழில்களையும் கம்முடம்பினாகத்தே எங்கேரமும் நிகழ்த்தி, கமதுமபை வளர்த்து, நமதுயிரை அதன்கண் நிலைபெறச் செய்துவரும் இறைவன் றன் அருட்செயலை ஈம்மிலே நாம் புலப்படக்கண்டு வைத்தும், அதனையுணராமல், “இறைவன் றன் அருட்டொழில் நிகழ்ச்சிகளை யாம் யாண்டுக்

கண்டிலேம்” எனக் கறைபவர், ஞாயிற்றின் ஒளிவிளக்கத்தை மறக்கும் பிறவிக் குருடரோயாவ ரல்லது மற்றென்னை!

அதிது யாங்கனம்? உடம்புக்டோறும் உள்ளிகழும் நிகழ்ச்சிகள் உயிரோடு கூடிய உடம்பினியற்கையாய் நடைபெறுவனவேயல்லால், அவை இறைவன்றன் அருள் நிகழ்ச்சிகளேயாம் என்றல் பொருத்த மின்றும் பிறவெனின்; நன்றுசொன்னாய்; உணவுப் பண்டங்களை வித்தி விளைத்தற்கும், அங்கனம் விளைத்த விளைவுகளைப் பதப்படுத்திப் பல்வேறு கவைப்படச் சமைத்தற்கும், சமைத்த அடிசிலுங் கறியும் உண்டற்கும் எல்லாம் அறிவோடு கூடிய முயற்சிகள் வேண்டும்; ஆனால், உண்ட உணவை எவ்வாலும் செய்யமுடியாத வகையிற் பல் வேறு சாதுகளாகப் பிரிவுசெய்து, அச் சாதுகளை உடம்பெங்குஞ் செலுத்தி, அதனை வளர்த்து நிலைபெறச் செய்யும் அரும் பெருங் தொழிலுக்குமட்டும் அறிவுவேண்டாம் என்பாரின் அறியாமையினும் மிக்கதொன்றுண்டோ சொன்னின்கள்! அறிவற்ற மாபையின் அணுக்களைப் பல்வேறு வியத்தகு முறைகளில் ஒட்டி ஒழுங்குபடுத்தி, அவற்றைப் பயன்படச் செய்தற்கு அறிவுமுயற்சி இன்றியமையாததாயிருத்தலை எங்குங் காண்கின்றோம். ஓர் அழகிய இல்லம் அமைப்பதற்கு எவ்வளவு அறிவுமுயற்சி வேண்டியிருக்கின்றது! இயற்கையிற் காணப் படுக் தேக்குமரங் தானுகவே வாயிற்கால் சாளரக்கால்களாகவும் உத்திரம் கைத்துண்டுகளாகவும் மாறி விடுமோ? நிலத்தின்கண்ணுள்ளாகளி மன் தானுகவே இடம்விட்டுப்பெயர்ந்து செங்கற்களாக வழிவிரிந்து விடுமோ? கடவின் அடிப்படையிற் கிடக்குங் கிளிந்தில்கள்! தாமாக வே நிலத்தின்மேல் வர்த்து சண்னாம்பாகிக் செங்கற்களைகு சேர்ந்து சுவர்களை எழுப்பிவிடுமோ? சிறிதும் ஆகாவே. தச்சருங் கொற்றருங் கூவியாட்களுமெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து, அவ்வில்லம் அமைப்பதற்கு வேண்டுமெனவும் வகையுமெல்லாஞ் செவ்வனே அறிவினுல் ஆராய்ந்து பார்த்து, மேற்கொண்ண தட்டுமூட்டுகளைப்பெல்லாம் ஒருவழித்தொகுத்து, அவ்வகைத்தமம் அமைக்க வேண்டும் இடங்களில் அமைத்து எவ்வளவு கருத்தோடு, எவ்வளவு அறிவு முயற்சியோடு அதனை அமைத்து முடிகின்றார்கள்! எனியதோர் இல்லம் அமைப்பதற்கே இத்தனை அறிவும் இத்தனை அறிவுமுயற்சியும் இன்றியமையாதன வாய் வேண்டப்படுமாயின், மக்களுள் எத்தனை அறிவு மிக்காராலும் ஆக்கமுடியாத நம் உடம்புகளையும், கம்மினுங் தாழ்ந்த வனைச் சிற்றயின்

களின் உடம்புகளையும் அமைத்து, அவை உயிர்களின் அறிவுவிளக்கத் திற்குப் பயன்படுமாறு அவற்றினுள்ளிருங்கு அவற்றை ஒவாது இயக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றல் எவ்வளவு பேரறிவுடையதா யிருத்தல் வேண்டும்! அத்தனைப் பேரறி மும் பேராற்றலும் ஒருமியரப்பற்றி யன்றித் தனித்து நிற்பன அல்லவாகையால், அவ் வியந்தகு குணங்களையுடைய உயிர்முதலே எல்லாம்வல்ல இறைவன் ஆம் என்பது சிறிது உணர்ந்து பார்ப்பவர்க்கும் நன்கு விளங்குமான்றோ? இவ்வாறு இயற்கையமைப்பிலும், உயிருள்ள உடம்புகளினமைப்பிலும் இறைவன்றன் அறிவாற்றல் நன்கு விளங்கித் தோன்றலால், அவ் வமைப்புகளைல்லாம் அறிவில்லாமலே நடக்கின்றன என்று உரைப்பாரிலும், அறிவிலார் வேறில்லையென்பதே தேற்றமாம் என்க.

இனிக், கடவுளின் அருட்டொழில் சிகழ்ச்சிகள், உயிரில்லாத இயற்கைப்பொருள்களின் அமைப்பிலும், உயிருள்ள உடம்புகளின் அமைப்பிலும் நன்கு விளங்கித்தோன்றலால், அவ்வருள்ளிகழ்ச்சிகளை ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஒவ்வொருடம்பிலும் உற்றுநோக்கி யுணர உணர, அங்குனம் உணர்வார்க்கு அப்பொருள்களிலெல்லாம் சிறைந்து நிற்கும் இறைவன்றன் அருள்நிலை செவ்வனே புலஞும். அது புல ஞகப் புலஞுக, நாம் எத்தனைமுறை வேண்டிக் கேட்டாலும் நமக்கு வேண்டுள்ள சிறிய உதவிகள் தாழுஞ்சு செய்தற்கு செஞ்சம் இருக்காத மக்களைப்போல் அல்லாமல், வேண்டிக் கேட்கத்தெரியாத அறியாமையிற் கண் பூலாக் குழுவியைப்போல் நாம் இருந்த சாலத்தாங், தாவினுள் சாலப் பரிந்து நமக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் முன்னரோ யமைத்து வைத்து, அங்குனம் அமைத்துவைத்தவைகளை யாம் அறிவுதெரிந்து துகர்தற்கு உதவியாக வேறெவ்வாறும் ஆக்கமுடியாத இவ் வடம்பையும் அமைத்துக்கொடுத்து, அங்குனங் கொடுத்தபின்னும் உடம்பின் உள் உள்ள கருவிகளைத் தெரிந்து இயக்கும் அறிவாற்றல் சிறிதுமில்லாத எமக்கு உற்றுத்தனையாய் எமதுயிரிலும் உடம்பிலும் பிரிவின்றி நின்று, அவைதம்மை ஓவாது இயக்கிப் பயண்படுத்தும் ஒப்பற்ற ண்பு ஞாகவும் உடனிருந்து, அவ்வளவில் என்மயாது எல்லது தீயது பகுத் தறியமாட்டாது யாம் மயங்கிநிற்குங்கா வெல்லாம் எமது கெஞ்சத் தின்கண்ணின் று அவற்றைப்பகுத்து அறிவிக்குங்குருவுமாய்த் திகழு நின்ற முதல்வலுக்கு ஏழையேம் எங்கும் நன்றி செலுத்துவேம், அவன்றன் அருட்பெருமையை எங்குனம் பாடுவேம்! எங்குனம் பாவு

வேம்! என்ற ஆற்றுது உருகுருக, அவன்மாட்டு எமக்கு மெய்யன்பு நிகழ்தல் தின்னமன்றோ?

இங்கனம் அன்பு நிகழப்பெற்றார்க்கு, இதுகாறும் உலகுயிர்களில் அருவாய் நின்ற ஆண்டவன் உருவாகி அவர் கண்ணொத்திரேயும் புலப் பட்டுத் தோன்றி அருள்செய்வன். இவ்வாறு ஆண்டவன் தன் அருளொளிவடிவிற் கட்டுலனும்த் தோன்றி மெய்யன்பார்க்கு அருள்வுதங்கும் உண்மை, மாணிக்கவாசகர் முதலான ஆசிரியர் தம் மெய்வரலாறுகளால் தெற்றென விளக்கா நிற்கின்றது. எனவே, மக்கள் மட்டுமே காணப்படு பொருள், கடவுளை காணப்படாத பொருள், காணப்படும் மக்களிடத்தே அன்பு பாராட்டுத் தொழில்து, காணப்படாத கடவுளிடத்தே அன்புபாராட்டுதல் விண் என்பாருளை ஞாயிறில்லையென்னும் பிறவிக்குட்டரையோதல்காண்க. உடம்பில் நிற்கும் மக்களுமிருங்காணப்படாதது, உடம்பு உயிர் உலகுகளில்சிறைக்குத் திற்குக் கடவுளுங்காணப்படாதது. உடம்பில் நிற்கும் உயிரை அவுடம்பின்கண் அது தோற்றுவிக்கும் அறிவு நிகழ்ச்சிகளால் கண் குணர்த்து எம் அதன்கண் அன்புவைத்தல்போல, உடம்பு உயிர் உலகுகளில் நிற்குக் கடவுளையும் அவற்றின்கண் அது தோற்றுவிக்கும் அறிவு சிகிச்சிகளால் நன்குணர்த்து அதன்பாற் பேரன்புதுண்டு ஒழுக்கடவு மென்பதும்; அவ்வாறு அன்பினால் அகங்கரைந்து உருக உருகக், கட்டுலனும்த் தோன்றுமாட்டாத உயிர்போலன்றி இறைவன் தன் அருள்ளுளி வடிவிற் கட்டுலனுக்குத் தோன்றி அருள்செய்யும் போற்றுவடைய ஜென்பதும் இதுகாறும் விளக்கியவர்றால் கன்குதுணியப்படுமென்க.

அற்றேல், இறைவன்பால் அன்புதுண் டொழுகுதல் ஒன்றே போதுமோ, நம்மோடொத்த மக்கள்பால் அன்புதுண் டொழுகுதல் வேண்டாமோ வெளில், இறைவன்பால் மெய்யன்பு நிகழப் பெற்றார்க்கு, அவ் அன்புக்கு மாருளை வண்ணொஞ்சஞ்சு சிறி தும் உண்டாக மையின், அத் தன்மையினுடே எல்லார் மாட்டும் எல்லா உயிர்கள்மாட்டும் அன்புதுண்டு ஒழுக வல்லாரென்று தெளிக், தீய வெசூக்கங்கள் உடையாரிடத்தும், மாறுபட்ட கொள்கைகள் உடையாரிடத்தும், னோய் வறுமை கொண்டாரிடத்தும் ஒருவர் அன்புதுண்டொழுகுதல் இயலாதென்று முன்னரோ காட்டப்பட்டமையின், இறைவன்பால் அன்புகொண்டார் மட்டும் எல்லாரிடத்தும் அன்புவைத்து ஒழுகமாட-

வொரென்று கூறியதென்னையெனின்; உலகத்தின் கண்ணள்ள எல்லா மக்களையும் எல்லா உயிர்களையும் அறியாகும் யிருளினின் றும் எடுத்து அறிவோளியில் துவங்கச் செய்யவல்லதும், அவ்வாறு துவங்கச் செய்யும் முயற்சியை இடையிருது செய்வதும் ஆகிய அளவிலாற்றலும் அளவிலாறி ஏழ்மூடையகடவுள் ஒன்றே யன்றி ஏனையோர் அல்லர்கள் பதை இறைவன்பால் மெய்யன்பு பூண்ட உண்மையடியார் நன்குணர்வர். ஆகவே, அவர் தனித்தனியே சென்று ஒவ்வொருவர்க்கும் அன்பாவன செய்து ஒழுகுவர் அல்லர்; எல்லார்க்கும் நன்மை செய்வானுண இறைவனையே வேண்டி அவர் அம் முகத்தால் எல்லார்க்கும் அன்பு செய்வர்; இது நிருதாசசம்பந்தப் பேருமான்,

“வாழ்க அந்தனர் வான்வர் ஆனினம்”

வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஒங்குக

ஆழ்க தீயதெல்லாம் அரன் நாயமே

குழ்க வையகமுந் துயர்தீர்கவே” என எல்லார்க்கும் எல்லா உயிர்க்கு என்மையை வேண்டி வாழ்த்தின பேரண்புறையால் உன்கு விளங்காதிற்கும். இவ்வளவில் அமையாது, சிவப்பிரான்றன் மெய்யடியார்கள் தாம் செல்லும் இடங்களில் எதிர்ப்பட்டார்க்குள்ள துண பங்களை கீக்கி அவர்க்குப் பேரண்பாற் பேருதவிகள் செய்தமையும் ஏனையிற் பதிக்கந்பாற்று.

என் றித்துணையுங் கூறியவாற்றுற், சைவசமயம் என்பது எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவப்பிரானிடத்து மெய்யன்புபூண்டு ஒழுகி, அம் முகத்தால் எல்லார்க்கும் எல்லா உயிர்க்கும் அன்பாய் ஒழுகும் மெய்ந்தெறியினை வலியுறுத்துவதா மென்பதும்; இஃதுண ராது சாதி யிறுமாப்புத் தலைக்கேறிய போலிச்சைவர்களால் மக்கள் பால் வைக்கும் அன்புக்கு முழுமாருண முறையில் அஃது ஒருபுறம் செருக்குண்ண, மற்றொருபுறம் போலிச் சீர்திருத்தக்காராற் கடவுள் பால் வைக்கும் அன்புக்கு முற்றும் முரணுன முறையில் செருக்கப் படுகின் றதென்பதும், இங்விரண்டினிடையிலும் அஃது அகப்படாது சிற்றலை விரும்பித் தம்மையும் தம்மோடொத்த உயிர்களையும் புனிதப் படுத்துதற்கண் முனைந்துநிற்கும் மெய்யன்பார்கள் சிவப்பிரானிடத்தும் ஏனை யெல்லா உயிர்களிடத்தும் மெய்யன்புபூண் டொழுகற்பாலரென் பதும் விளக்கப்பட்டன என்க.

யும், சாதிவேற்றுவதைகளால் இப்போது கூடாது என்றுக்கும் தன்பம் நிறைந்த நிலைமையும், அவற்றை அப்படி கொடுத்துவை மும் உயர்ச்சியும் அடைதற்குரிய வழித்துறைகளும் யே என்ன கெளி வான தனிச் செந்தமிழ்க்கடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. 103 பக்கங்கள் உள்ளது; வழுவுப்பான வெள்ளைச் செந்தில் அழகி தாக அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது; பொன் எழுத்துக் குத்திய கலிக்காக் கட்டிடம்; விலை ஒரு ரூபா நால்கு.

வேளாளர் நாகரிகம் (2-ஆட்பத்திப்பு)

இது, நாகரிகத்திற்கிறந்த பழந்தமிழ்க் குடிகளைகிய வேளாளரின் இயல்புகளைப் பழைய நூல்களின் கான்றுகள்கொண்டு ஆராய்க்கு காட்டும் முகத்தால், தமிழர் ஆரியர் என்னும் இருபெரு அகுப்பினரின் பண்ணை வழக்கவொழுக்கங்களைத் தனித்தமிழ்க்கடையில் கெளரிய விளக்குவது. 104 பக்கம்; பொன் எழுத்துக் குத்திய கலிக்காக் கட்டிடம்; விலை ஒரு ரூபா நால்கு.

பொருந்தும் உணவும் பொருந்தா உணவும்

இந்நூல் மக்களுக்கு இசைந்த நல்லுணவு கொடுத்து விடுவது; எல்லாச் சமயங்களிலும் கொல்லாமை புலாதூரை குத்துவது; அறங்களே வற்புறுத்தப்பட்டிருத்தலும், கண்ணப்பட்டிருத்துவதைச் சொல்லுவது; இறைவன் ஏற்றுக்கொள்ளாமையும், திருஞானசம்பந்த ஆரியர்செய்த வேங்வியைச் சிறப்பித்துப் பாடிய கருத்தும், பாட்டுவது; சூறாத கொள்கைகளின் மறப்பும் இதன்கண் வரிக்குத்தமுகாய்த் திருக்கின்றன; 98 பக்கம்; பொன் எழுத்துக் குத்திய கலிக்காக்கட்டிடம்; இதன் விலை ஒரு ரூபா நால்கு.

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியூரை (மூல ஆட்பத்திப்பு)

இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் கைத்தச்சுக்கப் பிரயக்காளர்களிடமிருப்பத்துறைத் தமிழ்ச்சங்க இவங்கியங்களிடமிருப்பத்துறைத் தச்சங்களில் ஒன்றுண பட்டினப்பாலை என்னும் அருக்கமிட்டு வைய யளித்துள்ள பல அரும்பெரும் பொருள்களை விரித்துப் பட்டிட வெய்ப்பொருளை நன்கு விளக்கி, கண்ணார்க்கினியர் உரை பொட்டுத் தை மை தெளிவித்துச் செந்தமிழ்மொழிக்கு ஒரு பொன் ஜுனா எழுதி பால் திட்டுக்கூடுத்து. இது நல்ல கடிதத்தில் அழகிதாகப் பதிக்கப்படுவின்றது; கலிக்காக்கட்டிடம்; விலை ஒரு ரூபா எட்டன்று.

கடவுள் கிலைக்கு மாருன கொள்கைகள் உசவும் ஆகா

இஃது உண்மைச் சைவக்கோட்பாடும், அதற்குமான போவிச் சைவக் கோட்பாடும் பிரித்து விளக்கும் அரியதால், கடவுள் அறங்கு வழிடுதற் குரிய எளிய முறையுடன், கடவுளை வேடுவது அதிய மானாக்கணாகப் பெருமான் அருளிச்செய்த திருவாசாவில் ஓர்

அரிய செம்புளுக்கு மிக விரிந்த ஓர் உணர்யும் இந்தன் வரையிபட்ட ஒருக்கின்றன. சிவபிளை, உழைப்பிராட்டி, வளைபன், முருகப்பிரான், திருமால் முதலிய முழுமுதற்றெய்வக்கள் இறைவன் ஒருவனுடைய அருள்வடிவங்களே யாதலும், இவற்றின் தெப்பல் நிலையைக் குலைக்க அரியர் கட்டிவிட்ட புராணசதைகளின் ஆராய்ச்சியுட், புராணசதைகளுட் பொருந்தான பொருந்தாகன இவையென்றும் விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. 108 பக்கம் உள்ளது; போன்ற எழுத்துக் குத்திய கல்க்காக்கட்டிடம்; விலை ஒரு சூபா எல்லோ.

பழந்தமிழ்க் கொள்கையே ஈசவசமயம்

செந்தமிழ்மொழியில் மீசப் பழைய நாளங்த் திகழும் தோல் காப்பியத்திற் காணப்படும் குறிப்புகளைச் சான்றாகக்கொண்டு, பண்ணப்பட்ட தமிழ்மக்களின் ரொள்கைகளே ‘�சவசமயம்’ ஆகலும், இச் காலத்திற்கு எல்லாத் துறைவளிலும் வேண்டப்படும் எல்லாச் சீர்திருச் சால்களையுக் கையிட முதலாக முன்னமே யுடையராயிருந்த வரஸாற சனும், இவற்றிற்கு மாற கொள்ளவர் கூற்றுக்களின் மறுபடும் இதன் கண் கெள்ளாத்தளிந்த தனித்தமிழ் ஸ்டையில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கலிக்காக்கட்டிடம்; இதன் விலை ஒருருபா எட்டனது.

�சவசித்தாந்த ஞானபோதம் (அச்சில்); யோகரித்திரை ரூ 2-8; மனிதவகியம் ரூ 2-8; மாணத்தின்பின் மனிதர்நிலை ரூ 2-4; அறி வுரைக்கொத்து (அச்சில்); முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை ரூ]; சாகுங் தலைடகம் (அச்சில்); சுழுதவலி அவ்வது நாகாட்டாசி முதற்பாகம் ரூ 1-4; 2-ஆம் பாகம் (அச்சில்); சிந்தனைக்கட்டுரைகள் (இரண்டாம் பதிப்பு) ரூ 1-8; பண்ணடங்காலத் தமிழர் அரியர் (அச்சில்); சேமசங்கரக் கார்த்தியாக்கம் 12 அ.; ஈசவசமயத்தின் சொருக்கழியான விலை 6 அ.; கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு 3 அ.; பெற்றேன்கட்டமை 3 அ.; ஈசவசமயப்பாதாகப்படு 2 அ.; தமிழ்த்தாய் 2 அ.; திருக்கோயில் வழிபாடு 2 அ.; சிறுதேவதைக்கட்டு உயிர்ப்பலி பிடலரா? 2 அ.; சிற்கிருத்தங்கு குறிப்புகள் விலை 2 அனு.

மக்கள் தூரூஜன்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி? (அச்சில்), சிவஞானபோதமுராய்ச்சி (அச்சில்), திருக்குறள்ஆராய்ச்சி (அச்சில்), தொலைவி ஜனாதல் (அச்சில்).

ஞானசாகரம்

இது மக்திரம், யோரகம், தக்துவஞானம், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நுட்பங்கள், நாடகங்கள், சரித்திரங்கள், கண்டகள் முதலியவற்றை வாச-ஆண்டுகளாக விளக்கமான தமிழ்க்கடையில் இருநிங்கட்டு ஒரு வால் வேளியிட்டுவருவது. 12-இதழ் உள்ள ஒரு பதுமக் கையெயற்பயின்த ரூபா.